

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 12. juni 2009

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail vfm@vfm.dk

MBN/ J.nr. 2009-4204

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 15. maj 2009 følger hermed indenrigs- og socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 360 (SOU Alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Mette Frederiksen (S).

Spørgsmål nr. 360:

"Ministeren bedes kommentere fortroligt omdelt henvendelse, jf. SOU alm. del - bilag 332".

Svar:

Når børn og unge anbringes uden for hjemmet, er det helt afgørende, at det sker under betryggende rammer. Både den stedlige kommune, hvor opholdsstedet er beliggende, og den anbringende kommune, som har truffet afgørelse om anbringelse, har et ansvar i den sammenhæng.

Den stedlige kommune er efter servicelovens § 148 a forpligtet til at godkende og føre tilsyn med anbringelsessteder beliggende i kommunen. Kommunen har med andre ord ansvaret for at sikre, at anbringelser på tilbud i kommunen sker under betryggende rammer såvel fysisk som organisatorisk, økonomisk og ikke mindst pædagogisk. I forhold til private opholdssteder er denne forpligtelse reguleret i en særskilt bekendtgørelse, der nærmere fastlægger indhold og krav til godkendelsen af og tilsynet med private opholdssteder. Heraf fremgår det klart, at den godkendende kommune skal forholde sig til stedets fysiske rammer, herunder sikre at disse er egnede til formålet.

Der er ikke i lovgivningen fastsat krav til hyppigheden af driftsorienterede tilsynsbesøg, men det forudsættes, at der føres et aktivt og tilstrækkeligt tilsyn, således at forholdene og rammerne på anbringelsesstedet til enhver tid er forsvarlige.

Den anbringende kommune er efter servicelovens § 148 forpligtet til at føre løbende tilsyn med barnets forhold under anbringelsen. Formålet med tilsynet er bl.a. at sikre et godt udbytte af anbringelsen og sikre, at anbringelsen ophører, når der ikke længere er grundlag for den. Hvordan tilsynet tilrettelægges mest hensigtsmæssigt, vil variere fra sag til sag. Det følger dog af § 148, stk. 3, at kommunen mindst én gang om året skal tale med barnet under tilsynsbesøg på anbringelsesstedet. Formålet er at få et førstehåndsindtryk af det pågældende barn og af barnets egen vurdering af situationen. Bestemmelsen i lovgivningen er alene et minimumskrav. Kommunalbestyrelsen skal altid vurdere, hvor ofte samt hvordan der skal føres tilsyn. Det vil i hvert enkelt tilfælde bero på det enkelte barns behov.

Hvis den stedlige kommune forsømmer at opfylde sin pligt til at føre tilsyn med overholdelse af de krav, der følger af godkendelsesgrundlaget for et anbringelsessted beliggende i kommunen, herunder at de fysiske rammer er egnede til formålet, er der mulighed for at rette henvendelse til statsforvaltningen. Statsforvaltningen fører tilsyn med, at kommunen overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Statsforvaltningen beslutter selv, om der er grundlag for at rejse en tilsynssag.

I forhold til sagens øvrige elementer kan jeg ikke forholde mig konkret til disse, da jeg ikke er nærmere bekendt med sagens omstændigheder. Jeg må derfor henvise til, at forældrene og unge, der er fyldt 15, har adgang til at klage til det sociale nævn over afgørelser om omfanget og udøvelsen af samvær under anbringelse uden for hjemmet samt afgørelser om valg af anbringelsessted.

Endelig vil jeg gøre opmærksom på, at Ankestyrelsen og de sociale nævn siden 1. juli 2008 har haft mulighed for at tage afgørelser om valg af konkret anbringelsessted op af egen drift. Det vil fx være relevant i situationer, hvor et barn eller en ung er anbragt på et anbringelsessted, der ikke modsvarer barnets eller den unges behov eller på anden vis ikke formår at imødekomme dette. Ankestyrelsen og de sociale nævn har i sådanne sager mulighed for at gå ind i sagen og pålægge kommunen at træffe en ny afgørelse om valg af konkret anbringelsessted. Enhver kan rette henvendelse til Ankestyrelsen eller de sociale nævn.

Karen Ellemann

/ Nina Eg Hansen